

4 З «ТРЭЦЯГА СВЕТУ» — У «ПЕРШЫ» І НАЗАД

Сёння вайна за прыродныя рэсурсы ідзе выключна ў галолах носьбітаў экстансіўнай культуры

6 ЗА ШТО ЗБІВАЮЦЬ ПЕНСІЯНЕРАЎ

Звычайны жнівеньскі дзень 2014 года на сваім лецішчы скончыўся для пенсіянера Валерыя Лобача бойкай з уласным зяцем і добрым сябрам

11 ЦІ ПАЎСТАНЕ КАЎКАЗСКІ ФРОНТ?

Пра магчымы новы фронт на Каўказе журналісту НЧ Алегу Новікаву распавядае армянскі апазіцыйны палітык Арменак Даўлацян

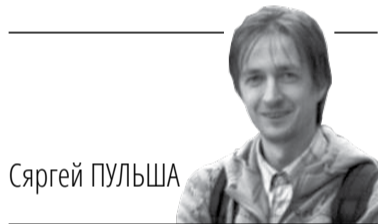
14 ПЯСНЯР ЧЫСТАЕ КРАСЫ НА ПАШТОЎКАХ

З нагоды чарговага дня нараджэння Максіма Багдановіча, якое будзе адзначацца 9 снежня, хацеў бы ўзгадаць пра паштоўкі ў яго гонар

Як зруйнаваць звышдзяржаву?

У тое, што Расія — звышдзяржава, не вераць нават імперскія прапагандысты

Сяргей ПУЛЬША

Сімтаматычным у гэтым плане стаў артыкул Аляксея Арцаха на сайце інфармацыйна-аналітычнага анлайн-выдання «Сёння». Спадар Арцах вымушаны быў прызнаць, што ягоная краіна ператварылася ў сусветнага ізгоя, якому патрэбныя хаўруснікі.

Калі хаўруснікаў няма, Арцах прапануе іх стварыць у «добра-ахвотна-прымусовым» парадку, скарыстаўшы АДКБ. Маўляў, «штогод мы праводзім маштабныя вучэнні з прыцягненнем тысяч вайскоўцаў і сотняў адзінак баявой тэхнікі, здзяйсняем шматкіламетровыя маршы ў пустынях, дэсантуем на крайняй поўначы... Дык чаму ж на нашай авіябазе ў Хмейміме дагэтуль не кватаруе пара звёнаў знішчальнікаў беларускіх ВПС з нашай сумеснай базы ў Баранавічах? Ці не час Лукашэнку не на словах, а на справе паказаць брацкую любоў двух славянскіх народаў?» — пытаецца расійскі журналіст.

Адпраўкі войскаў у Сірыю Арцах патрабуе ад Казахстана, Арменіі, і нават ад Кыргызстана! Спасылаецца пры гэтым на артыкул 8 Статута АДКБ, дзе кажацца пра тое, што дзяржавы — сябры блока «каардынуюць і аб'ядноўваюць свае намаганні ў барацьбе з міжнародным тэрарызмам і экстрэмізмам».

Цікавая думка, праўда? АДКБ павінна змагацца з тэрарызмам і экстрэмізмам па-за сваімі межамі. Як казаў у савецкія часы адзін палітрук, «ЗША ўмешва-

юцца ва ўнутраныя справы СССР па ўсім свеце».

Эпісталажны твор Арцаха нагадаў мне адзін анекдот, калі журналіст тэлефануе эксперту: «Гэта такі-та, эксперт у галіне барацьбы з тэрарызмам? — Так. — На вашу думку, якія наступствы будуць з-за тэракту ў Парыжы? — Я не магу зараз адказаць, у мяне кантрольная па алгебры». Выглядае на тое, што «кантрольная па алгебры» і ў самога Арцаха. Як можна сур'ёзна ставіцца да тэксту аўтара, які піша «наперекор» паасобку? Так і было напісана ў першапачатковым варыянце тэксту: «на перекор».

Невядома, дзе Арцах знайшоў «нашу сумесную базу ў Баранавічах». Пакуль што (дзякуй Богу) ніякай сумеснай авіябазы ў нас не існуе. Прылятала тут на дзяжурства звяно расійскіх знішчальнікаў, але звяно — гэта ўсяго чатыры самалёты.

А вось сярод вайскоўцаў у выніку гэтага «экспертнага меркавання» могуць быць непрыемнасці, і нават «чысткі». Бо Арцах спасылаецца на некаторых неназваных «асобных старшых афіцэраў» нашых Узброеных Сілаў, якія, нібыта, «лічаць, што войска застаялася ў казармах, і аказанне брацкай дапамогі Расіі ў барацьбе з сусветным тэрарызмам пайшло б яму толькі на карысць». На месцы Аляксандра Рыгоравіча я б задумаўся: хто гэта там такі дзёрзкі? Хто ідзе супраць Канстытуцыі (а значыць, і супраць яе гаранты), якая забараняе адпраўку беларускіх вайскоўцаў на вайну за мяжу?

Варта зазначыць, што дамова АДКБ тычыцца толькі тых краінаў, якія падпісалі гэтую дамову, на чым расійскія прапагандысты увагі, зразумела, не акцэнтуюць. Для таго, каб яе задзейнічаць, трэба, каб была тэрары-

Ці патрэбна нам сяброўства ў АДКБ?

стычная небяспека для дзяржаў — сябраў АДКБ. Менавіта сябраў, якія павінны звярнуцца па гэтую дапамогу. І нельга сказаць, што гэта не працуе.

Узгадаем, напрыклад, балючую тэму — тэркт у мінскім метро 11.04.2011. У адпаведнасці з усімі дамоўленасцямі ўжо 12 красавіка з Масквы ў Мінск была накіраваная група следчых

і крыміналістаў цэнтральнага апарату Следчага камітэта Расіі, каб дапамагчы нашым следчым у іх працы. Бо нашы, у адрозненне ад расійскіх, з такімі выпадкамі не сутыкаліся. А тыя следчыя, якія завіталі да нас, якраз і спецыялізаваліся на расследаванні крымінальных спраў па злачынствах тэрарыстычнай скіраванасці.

Але дзе Мінск, а дзе Сірыя? І хіба Сірыя далучылася да АДКБ? Вось калі яна туды ўступіць, то, можа быць, і ўзнікнуць падставы для аказання ёй дапамогі гэтым блокам. Але... Наўрад ці хто з сябраў АДКБ, апроч Расіі, пагодзіцца на такога «хаўруснічка». Так што ніякіх падставаў для разгортвання АДКБ у бок Сірыі пакуль што няма.

Падобныя артыкулы неаднаразова ўзнікаюць у расій-

скай прэсе. Гэта пачалося нават не з часоў украінскага канфлікту, а з расійска-грузінскай вайны 2008 года. Варта Расіі кудысьці ўляпацца, адразу ж пачынаецца энк: «А дзе нашы хаўруснікі? Чаму замест нас не ваююць беларусы?».

І што паказальна: у той час, як Пуцін намагаецца скурчыць з Расіі звышдзяржаву, аналітыкі, падобныя да Арцаха, пераконваюць: ніякая Расія не звышдзяржава. Без хаўруснікаў яна — ніхто, і зваць яе ніяк. Яна не здолее разабрацца са сваімі авантурамі без беларусаў, армян і нават кіргізаў. А калі так, то можа, прыйшоў час сцішыць імперскія амбіцыі?

А для Беларусі гэта яшчэ адна нагода падумаць, ці патрэбна ёй сяброўства ў АДКБ.

Фота www.belaruspartisan.org

**31 снежня
выраслі расцэнкі
для насельніцтва
на прыродны
і звадкаваны
газ, тарыфы на
электрычную
і цеплавую энергію,
кошты паслуг
мабільнай сувязі
і інтэрнэту**

Лёгкае жыццё скончылася

Генадзь КЕСНЕР

Дзяржаве вельмі патрэбныя грошы. Але, каб атрымаць крэдыты ад Міжнароднага валютнага фонду (МВФ) і Еўразійскага фонду стабілізацыі і развіцця (ЕФСР), афіцыйнаму Мінску давядзецца ісці на такія захады, якія не выклічуць задавальнення ў шароговых грамадзян.

Так, да прыкладу, тутэйшы ўрад плануе найбліжэйшым часам вярнуцца да абмеркавання тарыфаў на жыллёва-камунальныя паслугі. Пра гэта 1 снежня паведаміў віцэ-прэм’ер Васіль Мацюшэўскі, каментуючы вынікі нарады ў Аляксандра Лукашэнкі пра ход перамоваў па праграме пашырэння фінансавання з Міжнародным валютным фондам (інфармацыя БЕЛТА). «Кіраўнік дзяржавы на пачатку размовы сказаў, што не бачыць нейкіх супярэчнасцяў у самой праграме з тым, што мы планавалі для сябе. Іншая справа — хуткасць рэалізацыі тых ці іншых дзеянняў. Размова была вельмі не проста, але цікавай для ўсіх бакоў. Засталося яшчэ далікатнае пытанне — гэта жыллёва-камунальная гаспадарка, тарыфы. Найбліжэйшым часам мы вернемся да гэтай тэмы і выйдзем на нейкае канчатковае рашэнне», — сказаў Мацюшэўскі.

А тым часам зрухі ў аплаце паслугаў для абывацеляў ужо пачаліся. Як падняліся і кошты. Так, ад 1 снежня выраслі расцэнкі для насельніцтва на прыродны і звадкаваны газ, тарыфы на электрычную і цеплавую энергію. Напрыклад, тарыф на энергію для патрэбаў ацяплення і гарачага водазабеспячэння ўстаноўлены ў памеры 100 088 беларускіх рублёў за 1 гігакалорыю — падаражанне складала 3,8%.

Апроч таго, 1 снежня павысіліся кошты на большасць марак цыгарэт, у залежнасці

ад маркі цэны выраслі на 200–5000 рублёў.

«Узрадаваў» беларусаў і «Белтэлекам», які павысіў цэны на частку тарыфных планаў byfly: на 5–10,3% выраслі кошты на тарыфныя планы «Дамасед», «Дамасед Класік», «Дамасед плюс» і «Дамасед старт». Павялічыў кошты на інтэрнэт-тарыфы правайдар «Дзелавая сетка»: залежна ад тарыфу, кошт вырастае на 10–25%, а большасць тарыфных планаў падаражала на 25%.

Не застаўся ўбаку і аператар мабільнай сувязі Velcom, як 1 снежня павысіў кошт сваіх паслуг. Так, абаненцкая плата на большасць тарыфных планаў павялічылася на 3–8 тысяч рублёў. Гэтага аператара на дзень апырэдзіў

Пра абвешчаную кіраўніком Беларусі сацыяльную дзяржаву можна забыць, бо ад яе практычна нічога не засталася

ягоны канкурэнт МТС, які 30 лістапада павысіў кошты на большасць тарыфных планаў.

Да таго ж, ёсць інфармацыя, што Адміністрацыя прэзідэнта разглядае пытанне аб уключэнні ў тарыфы на газ і электрычнасць падатку на дададзеную вартасць. Цяпер жа для насельніцтва дзейнічаюць пэўныя ільготы.

На думку эканаміста Льва Марголіна, пра абвешчаную афіцыйным беларускім лідарам сацыяльную дзяржаву ўжо можна забыць, бо ад яе практычна нічога не засталася.

«Сацыяльна арыентаваная можа быць толькі моцная эканоміка. У скандынаўскіх краінах сацыяльна арыентаваная эканоміка, бо там ёсць з чаго ажыццяўляць сацыяльную абарону насельніцтва. У нас гэтага няма. У далейшым будзе толькі горш. Невыпадкова нядаўна на гэтую тэму выказалася Антаніна Морава (сустаршыня ГА «Беларускі саюз жанчын — Г.К.), якая выступіла за скарачэнне адпачынку па даглядзе за дзецьмі. Прычым характэрна, што выказаўся не міністр, не прэм’ер ураду ці кіраўнік эканамічнага блока, але чалавек, які займае ледзь не ўсе грамадскія пасады, звязаныя з абаронай жанчын і дзіцяці, — звяртае ўвагу эксперт. — Я думаю, што мы будзем пастаянна сутыкацца са скарачэннем гэтай сацыяльнай функцыі дзяржавы. Бо дзяржава больш не ў стане ажыццяўляць гэтую функцыю».

Што да коштаў на паслугі ЖКГ, то яшчэ нядаўна кіраўнік дзяржавы патрабаваў ад чыноўнікаў патлумачыць, якім чынам фарміруюцца расцэнкі на камунальныя паслугі. Але хутка гэтая тэма знікла з адміністрацыйных даляглядаў.

«Гэтую тэму праглынуў, найперш, сам Лукашэнка. Да сёння яна — таямніца таямніцаў структураў, якія аказваюць камунальныя паслугі. Гэта і энерга-, вода- і газаабслугоўванне і гэтак далей. Ніхто не ведае, з чаго тут складаюцца кошты. Хаця мы б маглі многа цікавага даведацца, якія выдаткі сюды ўваходзяць, колькі там адміністрацыйна-кіраўнічых выдаткаў, якая там штатная колькасць, што яшчэ туды ўваходзіць, — адзначае Леў Марголін. — У свой час была інфармацыя, што на балансе аб’яўленага сядзяць ці то хакейныя, ці то футбольныя клубы. Безумоўна, туды ж уваходзяць даражэзныя рамонты і набыццё аўтатранспарту і шмат чаго іншага. Але, на жаль, гэта вельмі непразрыстыя лічбы, таму ніхто нічога канкрэтнага сказаць не можа».

За гэтую непразрыстаць, упэўнены эканаміст, улады будуць трымацца зубамі да апошняга, бо яны разумеюць, што калі народ даведаецца, з чаго складаецца сабекошт камунальных паслугаў, то яны пазбавяцца апошняга аргумента наконт іх павышэння.

«На вялікі жаль, і МВФ, патрабуючы большай кампенсацыі насельніцтвам коштаў гэтых паслугаў, не настойвае на большай празрыстасці і на стварэнні канкурэнтнага асяродку ў гэтых паслугах. А гэта сведчыць пра тое, што мы плацілі і будзем плаціць столькі, колькі пажадае наша ўлада», — рэзюмуе Леў Марголін.

Кошт Урада

Падрабязней чытайце на сайце www.koshturada.by

За верасень многія менчукі атрымалі жыроўкі, у якіх было пазначана, што яны кампенсуюць 50-55% коштаў паслуг ЖКГ. Аднак па выніках кастрычніка гэтыя лічбы знізіліся да 30-40%. Пры гэтым тарыфы не змяніліся. Аказалася, што пры напісанні праграмага забеспячэння дапусцілі памылку, а правільны паказчык — меншы.

3 2011 г. кошт паслуг
ЖКГ вырас на

300%

а кампенсацыя
насельніцтвам — на

15%

Як так атрымалася?

Пакараць вінаватых, ці За што збіваюць пенсіянераў

Таццяна ШАПУЦЬКА

Збіты пенсіянер другі год спрабуе пакараць крыўдзіцеляў. І толькі пры дапамозе праваабаронцаў яму ўдалося дамагчыся, каб справу пра збіццё пачалі разбіраць паводле крымінальнага, а не адміністрацыйнага кодэкса. Гэта першы паспяховы вынік шматмесячнага ліставання мужчыны з дзяржаўнымі інстанцыямі.

Па-сваяцку і па-суседску

Звычайны дзень лета 2014 года, калі мінскі пенсіянер Валеры Лобач быў на сваім лецішчы ў Лагойскім раёне, скончыўся для мужчыны бойкай з уласным зяцем і добрым сябрам. Валеры Лобач апавядае, што ўсё пачалося з ранішняй спрэчкі з мужам старэйшай дачкі — канфлікт прывёў да таго, што ён папрасіў зяця пакінуць яго лецішча і з'ехаць, аднак той адмовіўся. Далей сямейная сварка перарасла ў сапраўдную драму — паводле Валеры Лобача, ён вырашыў паехаць на сваім трактары да возера, каб адпачыць і прывесці думкі ў парадак. Аднак ягонь зяць і стары сябра, які мае лецішча па суседству, нечакана разам кінуліся на яго, гвалтоўна адабралі ключы ад машыны і збілі.

Тлумачэнняў такім паводзінам Валеры Лобач знайсці не можа і лічыць, што віноу можа быць нервовы зрыў. Але і дараваць крыўдзіцелям тое, што яго, інваліда першай групы, кінулі на зямлю, прыціснулі нагамі і білі па твары, пенсіянер не збіраецца. Пасля той бойкі ў Валеры застаўся сіняк пад вокам, моцна баліць плячо, увесь апошні год мужчына сябе блага адчувае. Дарэчы, з суседам

Алег Волчак (у цэнтры) разам з пацярпелымі Валерыем Лобачам (злева) і Мікалаем Галаўнёвым

Валеры Лобач быў у добрых стасунках больш за пяцьдзясят гадоў, а з зяцем чатырнаццаць гадоў пражыў у адной кватэры ў Мінску.

У той жа дзень Валеры Лобач з'ехаў у Маскву — другая дачка прыехала па яго на машыне і завезла да сябе, каб бацька мог ачуныць пасля гэтых непрыемных падзей. Вярнуўся пенсіянер праз два тыдні, выгнаў зяця з кватэры і адразу звярнуўся ў міліцыю. Валеры Лобач яшчэ да гэтага зняў пабоі і напісаў заяву з просьбай распачаць крымінальную справу на суседа і зяця.

У той жа дзень, як мужчына здаў патрэбныя дакументы, яму і прыйшоў адказ з... адмовай — аказваецца, напярэдадні шпіталь перадаў звесткі пра збіццё міліцыі, і міліцыянты па сваёй ініцыятыве накіравалі пісьмовы ліст Лобачу, нягледзячы на тое, што на той момант ён заявы на ўзбуджэнне крымінальнай справы яшчэ не падаваў. Асабліва абурэа Валеры Лобача тое, што яго нікуды не выклікалі, паказанняў не бралі, а разгледзелі справу толькі на падставе апытання тых, каго ён лічыць злачынцамі, — суседа і зяця.

З таго часу Валеры Лобач спрабуе прыцягнуць да адказнасці не толькі крыўдзіцеляў, аднак і мясцовую — лагойскую — міліцыю. Мужчына лічыць, што тамтэйшыя міліцыянты былі асабіста зацікаўленыя ў сыходзе справы не на карысць Лобача, дзеля чаго падтасоўвалі матэрыялы справы. Так, мужчыну абвінавачваюць у тым, што

Кіраўнік цэнтра «Прававая дапамога насельніцтву» Алег Волчак лічыць, што разбор крымінальных спраў стаў больш замаруджаным пасля стварэння Следчага камітэта

ён, быццам, спрабаваў сесці ў трактар п'яным, хаця ён мае на руках паперы з пацверджаннем таго, што ў той дзень ён быў цвярозы. Валеры Лобач мае дзве здагадкі, чаму, магчыма, гісторыю са збіццём спрабуюць «замаяць» — па-першае, пенсіянер ужо пяць гадоў мае асабістыя непрыязныя стасункі з цяперашнім кіраўніком лагойскай міліцыі. Па-другое, зяць Валеры Лобача — палкоўнік КДБ на пенсіі (сын зяця працягвае працаваць у КДБ); а

стрыечны брат суседа — генерал міліцыі.

Пры дапамозе пракурора і праваабаронцаў з незалежнага цэнтра «Прававая дапамога насельніцтву» Валерыю Лобачу ўдалося дамагчыся, каб яго справу разглядалі паводле крымінальнага, а не адміністрацыйнага кодэкса. Цяпер пенсіянер чакае новае рашэнне пра завядзенне крымінальнай справы за хуліганства альбо чарговую адмову. «Цягнуць-цягнуць гэтая... Чакаюць, супакоіцца, дзед. А можа, і не дажыве», — каментуе папярковую валакіту Валеры Лобач.

За палітыку

Гісторыя Валеры Лобача — не адзіны падобны выпадак, з якім давялося сутыкнуцца супрацоўнікам цэнтра «Прававая дапамога насельніцтву». Цяпер праваабаронцы аказваюць юрыдычную дапамогу і 82-гадоваму чальцу КХП-БНФ Мікалаю Галаўнёву, які сцвярджае, што з-за сваіх палітычных перакананняў не першы год церпіць ад суседзяў па інтэрнаце, дзе ён жыве.

Пасля Мікалай Галаўнёў пачаў высвятляць у вахцёркі, хто ж гэта быў, і яна прызналася, хоць і не адразу, што той жыве на вышэйшым паверсе інтэрната. Тады пенсіянер напісаў у пракуратуру ліст з патрабаваннем знайсці нападніка і прыцягнуць яго да адказнасці адпаведна з законам. Пачалася доўгая перапіска мужчыны з дзяржаўнымі органамі, у часе якой імя нападніка было ўсталяванае, аднак аніякага істотнага пакарання, па звестках Галаўнёва, ён не панёс. Больш за тое, вочных ставак з пацярпелым не праводзілася, збітага пенсіянера нават не выклікалі для апытання.

Кіраўнік цэнтра «Прававая дапамога насельніцтву» Алег Волчак лічыць, што разбор крымінальных спраў стаў больш замаруджаным пасля стварэння Следчага камітэта:

— Цяпер, калі здзяйсняецца злачынства, людзі звяртаюцца ў Следчы камітэт. Там жа ўсе паперы скідаюць міліцыі, участковым і аператыўнікам. А гэтыя людзі — не следчыя, яны не ведаюць, што і як расследаваць. Многія з іх не маюць ніякай юрыдычнай адукацыі. Атрымоўваецца, колькасць спраў у Следчым камітэце, як і сведчыць статыстыка, змяняецца, а ў РАУСах, як мы бачым на прыкладзе гэтых дзвюх гісторый, справы проста раствараюцца. Правэркі праводзяцца некампетэнтна і павярхоўна, не робяцца экспертызы, грамадзян не выклікаюць на вочныя стаўкі, на допыты не выклікаюць сведкаў...

Дайшло да таго, што заявы грамадзян на конт узбуджэння крымінальных справаў разглядаюць проста як «звароты грамадзян» у адпаведнасці з адмысловым законам. Міліцыя павінна вырашаць канфлікты, аднак мы бачым, што і ў першым, і ў другім выпадках людзям нанесены фізічныя і маральныя траўмы, а пакарання ніхто не панёс. Грамадзян проста «адфутбольваюць» — асабліва прыкра, калі існуе такое абьявае стаўленне датычна самых неабароненых і бездапаможных людзей.

Раптам успомнілі пра штраф

Марат ГАРАВЫ

Улады прымушаюць 77-гадовую мінчанку Лідзію Пятроўну Кандрашова заплаціць штраф за ўдзел у несанкцыянаваным пікеце, які адбыўся больш за чатыры гады таму.

гамі «Ашуканцаў народу — да адказнасці!», «Адміністрацыя прэзідэнта Рэспублікі Беларусь — надзейны абаронца беззаконня ў краіне» і «Патрабуем ад чыноўніцтва выканання Канстытуцыі і законаў краіны». Падчас

гэтай акцыі міліцыянты схпілі Лідзію Пятроўну за рукі-ногі і кінулі на падлогу мінівэну, не дачакаўшыся, пакуль жанчына сталага веку сама дойдзе да аўтамашыны. У Цэнтральным РУУС пенсіянерцы стала кепска, і ёй выклікалі хуткую медычную дапамогу. Затым цягам месяца жанчына выходзіла са стрэсу ад гэтага затрымання і здэкаў.

Лідзія Пятроўна ўпэўненая, што не за такую краіну Беларусь, дзе пануе гвалт, падчас Другой сусветнай вайны загінуў яе 38-гадовы бацька, беларус Пётр Іванавіч Кухта. Ён, мабілізаваны ў Чырвоную Армію 23 чэрвеня 1941 года, склаў сваю галаву ў баях за вызваленне Беларусі ў 1944-м.

За ўдзел у акцыі судом Цэнтральнага раёна Мінска спадарыня Лідзія была пакараная

адміністрацыйным штрафам у памеры 350 тысяч рублёў. Аднак амаль чатыры гады з пенсіі жанчыны не вылічалі ў даход дзяржавы ані капейкі з вызначанай сумы штрафу. І ўспомнілі пра гэта толькі ў жніўні бягучага года. Тады пенсіянерка ўпершыню атрымала позов ад судовага выканаўцы Першамайскага раёна сталаці Таццяны Бараноўскай аб неабходнасці выплаціць доўг. Паколькі жанчына адмовілася гэта рабіць, судовы выканаўца Першамайскага раёна Марыя Шабуня накіравала Лідзію Пятроўну новую позову.

30 лістапада пенсіянерка сустракалася з судовым выканаўцам Марыяй Шабуняй. «Я зноўку адмовілася выплаціць штраф, бо не лічу сябе вінаватай. Гэта ўлады павінны пакрыць мне страту за маральную шкоду ад гвалтоўных дзеянняў міліцыянтаў, якія паводле ўзросту мне як праўніку», — падкрэсліла Лідзія Кандрашова.

На гэтае прэрэчанне пацярпелай судовы выканаўца прапанавала пенсіянерцы звяртацца ў суд і папярэдзіла спадарыню Лідзію, што калі яна не выплаціць доўг, ён будзе штомесяц вылічвацца з яе пенсіі ў памеры 25% ад сумы штрафу.

Дарэчы, на пікет Лідзія Кандрашова выходзіла таму, што ў свой час суд горада Слуцка і Слуцкага раёну незаконна вырашыў грамадзянскую справу аб спадкаемцах яе бацькоўскага дома, адзіным уласнікам якога прызнаны ўнук адной з родных сясцёр Лідзіі Пятроўны. Аднак на ўсё звароты ў органы суду і пракуратуры замест адказаў на канкрэтныя пытанні па грамадзянскай справе былі настаяніца атрымлівае толькі адпіскі. На думку жанчыны, саўласнікамі дому павінны быць прызнаныя і яна з сястрой, якія разам з маці ўзводзілі бацькоўскую хату замест спаленай вайной.

Фота www.ipress.ua

Ці паўстане Каўказскі фронт?

Эскалацыя расійска-турэцкіх адносін выклікала чуткі пра няўхільнае аднаўленне супрацьстаяння Азербайджана (саюзнік Турцыі) і Арменіі (фарпост расійскага ўплыву ў рэгіёне). Пра магчымы новы фронт на Каўказе журналісту НЧ Алегу Новікаву распавядае армянскі апазіцыйны палітык Арменак Даўлацян.

— **Наколькі для армянскага палітыкуму і экспертнага асяроддзя быў відавочны канфлікт на лініі Анкара—Масква пасля таго, як Расія адкрыта падтрымала рэжым Асада?**

— Агульнавядома, што Турцыя мела долю ад экспарту нафты, якую здабываюць на тэрыторыях, кантраляваных ісламскай дзяржавай (ІД). Транзіт рэкрутаў для ІД з Еўропы ідзе таксама праз Турцыю. Але ніхто не чакаў, што Эрдаган можа пайсці на такі вельмі супярэчлівы крок, як

атака на расійскі самалёт. Ніхто, у сваю чаргу, не чакаў такой жорсткай рэакцыі з боку Пуціна.

— **Якія, на ваш погляд, матывы паводзінаў Эрдагана і Пуціна?**

— Што да Эрдагана, гэта могуць быць і яго асабістыя прычыны, і нейкія эканамічныя інтарэсы, паколькі сын турэцкага прэм'ера заўсёды быў у нафтавым бізнесе. Ёсць версія, што на канфрантацыю яго падштурхнулі ЗША, якія разлічваюць рукамі Турцыі адцягнуць Расію ад Сірыі і Украіны. Трэба таксама нагадаць, што ў Турцыі на ўзроўні ўрада сфармулявана задача ўсталявання кантролю над сірыйскім раёнам Латакія, фармальнай падставай для чаго можа быць падтрымка сірыйскіх туркменаў. Але турэцкія стаўкі ў канфлікце несумерныя з рускімі. Калі Пуцін прайграе ў Сірыі і дапусціць стварэнне сталых інстытутаў Ісламскай дзяржавы, то нас чакае новы раўнд бітвы за Паўночны Каўказ, актывізацыя ісламістаў у Сярэдняй Азіі, у якую будуць з часам уцягнутыя нават мусульмане цэнтральнай Расіі.

— **Як у Арменіі ўспрынялі апошнія падзеі? Расійская прэса паведамляе, што армяне гатовыя як адзін падтрымаць Маскву ў нападзе на Басфор.**

— Насамрэч, рэакцыя неадзначная. Ёсць фракцыя армян, якая падтрымлівае агрэсіўную лексіку Масквы. Ім падабаюцца заявы расійскіх палітыкаў наконт дэнансацыі Карскай дамовы 1921-га, які прызнае шэраг рэгіёнаў гістарычнай Арменіі часткай Турцыі. Але частка насельніцтва баіцца, што Расія проста выкарыстоўвае армянскую карту, як неаднаразова было ў гісторыі. Напрыклад, калі бальшавікам сітуацыйна было патрэбна перамір'е, яны, не задумваючыся пра нацыянальныя інтарэсы армян, аддалі туркам той жа армянскі Карс. Прыхільнікі гэтай опцыі лічаць, што армянскае войска здольнае абараніць суверэнітэт без дапамогі Масквы. Нарэшце, ёсць група людзей, якая пакуль чакае. Да гэтага лагера я аднёс бы армянскую дыяспору на Захадзе.

— **Улетку ў Арменіі мелі месца вялікія сацыяльныя хва-**

і ў Расіі, і ў ЗША ёсць стары план стварэння з фрагментаў Сірыі, Ірака і Турцыі незалежнага Курдыстана. Але ён фактычна вядзе да падзелу Турцыі

ляванні. Ці можа ўлада зараз за кошт патрыятычнай рыторыкі ўзняць свой рэйтынг?

— Не думаю. На сённяшні дзень узровень даверу да ўрада зваліўся ніжэй за плінтус. Мне здаецца, за кошт патрыятычнай агітацыі яго не выратаваць. Некалькі дзён таму ў нас была арыштавана адна ўзброеная група, якая, па версіі афіцыезу, рыхтавала замахі на чальцоў урада. Хоць юрыдычна мы маем усе прыкметы падрыхтоўкі тэракту, у грамадстве ўдзельнікаў змовы разглядаюць як нейкіх

робін гудаў, якія хацелі выратаваць народ.

— **Як вы ацэньваеце рэакцыю на сірыйскія падзеі ў Азербайджане?**

— У Баку вельмі ціка. Там асабліва не каментуюць тое, што адбываецца за мяжой, хоць Турцыя і Расія — галоўныя партнёры Аліева. Зрэшты, Аліеву відавочна было не да сусветнай геапалітыкі — у адным з правінцыйных гарадоў успыхнулі вулічныя беспарадкі, за якімі стаялі радыкальныя ісламісты. Яшчэ адзін стрымліваючы фактар, каб захоўваць нейтралітэт, — дэманстрацыя Расіяй патэнцыялу каспійскай флатыліі, якая бамбуе Сірыю з акваторыі Каспія.

— **Як паўплывае канфлікт паміж Пуціным і Эрдаганам на курдскае пытанне?**

— У Масквы ёсць праграма працы з курдамі, хоць у апошні час амерыканцы спрабавалі перахапіць ініцыятыву. І ў Расіі, і ў ЗША ёсць стары план стварэння з фрагментаў Сірыі, Ірака і Турцыі незалежнага Курдыстана. Але такі план фактычна вядзе да падзелу Турцыі, што дасюль тармазіла яго публічнае анансаванне. Магчыма, цяпер Расія больш адкрыта падтрымае такі сцэнар. Як я ўжо казаў, губляць Пуціну няма чаго.

— **Ці могуць наладзіцца турэцка-расійскія адносіны?**

— Пакуль казаць пра гэта рана. Палітыкам трэба захаваць твар, а значыць, яны не будуць ісці на кампраміс так хутка. Але нават аднаўленне статус-кво не вырашыць канфлікт. Там шмат іншых праблем. У 1980-я гады, калі я працаваў у Сірыі, нам як грамадзянам СССР не рэкамендавалі наведваць горад Хомс. Аказваецца, там было паўстанне супраць бацькі цяперашняга прэзідэнта, якое той жорстка здушыў. Пасля штурму Хомс на тры дні быў аддадзены салдатам на рабаванне. Прайшло амаль 30 гадоў, але, здаецца, ніхто нічога не забыў. Як толькі пачалася арабская вясна, Хомс паўстаў. Традыцыя — гэта толькі адзін з чыннікаў канфлікту. Сённяшні Блізкі Усход — гэта распалены кацёл, у якім перамяшаліся фінансавыя інтарэсы, энергетычныя схемы, геапалітыка, міжканфесійныя разборкі, памежныя спрэчкі і г.д. Што атрымаецца ў выніку, я баюся прагназаваць.

ЯНЫ ПРА НАС. ЗАМЕЖНАЯ ПРЭСА ПРА БЕЛАРУСЬ

Эксперты схільныя тлумачыць падвышаную ўрачыстасць прыёму азербайджанскага лідара складанасцямі на маскоўскім кірунку і няўдалым візітам Лукашэнкі ў Маскву напярэдадні. (...) Эксперты разыходзяцца ў сваіх здагадках адносна таго, хто адмяніў сустрэчу — Лукашэнка ці Пуцін. Беларускія аналітыкі схіляюцца да таго, што ініцыятыва належала Маскве, якой стала не да Лукашэнкі і яго крэдытных запытаў. Расійскія эксперты выказваюць меркаванне, што беларускі прэзідэнт сам мог не паехаць у Маскву, каб не выказвацца публічна з нагоды расійска-турэцкага канфлікту.

«Независимая газета» (Расія)

Літва павінна знайсці палітычны спосаб, каб зрабіць Беларусь нейтральнай. Аляксандр Лукашэнка ўжо казаў, што Беларусь не будзе расійскай правінцыяй і не прыме расійскія ваенныя базы. Лукашэнка з'яўляецца ці павінен быць Ціта нашага часу (былі

лідар Югаславіі, які не падпарадкаваўся кантролю Масквы).

Delfi (Літва)

Шчыра кажучы, ужо надакучылі шенкі беларускіх «свядомых» пра нейкія ўяўныя анексійныя планы, распрацаваныя ў Крамлі. Гэта ўжо нават не русафобія, а самая звычайная фобія з медыцынскай галіны. Урэшце, менавіта Саюзная дзяржава якраз і з'яўляецца галоўным гарантам беларускага дзяржаўнага суверэнітэту. А што да Крыму, то спадару Янукевічу (старшыня БНФ) варта нагадаць пра тое, што «крымскі сцэнар» ніколі не зможа паўтарыцца ў Беларусі, калі БНФ і іншыя русафобскія палітычныя арганізацыі не паўтараць у Мінску «кіеўскі сцэнар». Калі хтосьці і можа паставіць пад пагрозу незалежнасць і тэрытарыяльную цэласнасць Рэспублікі Беларусь, дык гэта мясцовыя нацыянал-«свядомыя» маргіналы.

«Материк» (Расія)

Чаму ж чаму на нашай авіябазе ў Сірыі дагэтуль не размешчана пару знішчальнікаў беларускіх ВПС з нашай сумеснай базы ў Баранавічах? Мы ж так цудоўна інтэгрваліся, экіпажы выдатна ведаюць адзін аднаго, не раз выконвалі сумесныя навучальныя задачы. Ці не час для Лукашэнкі не на словах, а на справе паказаць братэрскае любоў двух славянскіх народаў? Са сваіх крыніц у Беларускіх ПС ведаю, што падобны загад не выкліча там абурэння. Больш таго, асобныя старшыя афіцэры беларускіх ПС лічаць, што аказанне братэрскай дапамогі Расіі ў барацьбе з сусветным тэрарызмам толькі на карысць. Але пакуль мы не бачым парываў з Мінска, які жадае ўсядзец на двух крэслах, выконваючы нейтралітэт. А ці прыстойна гэта?

«Газета.ру» (Расія)

У 2011 годзе Беларусь апынулася пад еўрапейскімі санкцыямі, і зноў Азербайджан працягнуў руку дапамогі.

Крок, непапулярны для краіны, якая ўдзельнічае ў Еўрапейскім суседстве. Нездарма ён выклікаў раздражненне ў нядобразычліўцаў у рэспубліцы і за яе межамі. Аднак такія нюансы Баку ніколі не турбавалі. Такі асноўны прынцып праўдзівага сяброўства — ніколі не ахвяраваць ёю ва ўгоду кан'юнктуры. Гэ-таму прынцыпу вынікаюць і Мінск, і Баку.

«Day» (Азербайджан)

Цікава тое, што сама Расія нават і не падумала звяртацца за падтрымкай да сваіх саюзнікаў па АДКБ, а тыя і не падумалі яе выказаць. Расійскія прапагандысты змушаны гойсаць па твітарах казахстанскіх ці беларускіх службоўцаў, каб убачыць словы падтрымкі. І таксама — практычна нічога не знаходзяць. Аляксандр Лукашэнка, каб не сказаць лішняга, наогул адмовіўся ад прыезду ў Маскву і перамоў з Уладзімірам Пуціным.

«Эспресо» (Украіна)

З'езд пераможцаў

Алег НОВІКАЎ

У Гановеры адбыўся з'езд правай папуліскай партыі «Альтэрнатыва для Германіі» (AfD), якая, паводле апытанняў, цяпер з'яўляецца трэцяй па папулярнасці палітычнай сілай у краіне.

Усе каментатары згодныя, што першапачаткова з'езд у Гановеры рыхтаваў для таго, каб даслаць грамадству сігнал, што партыя яшчэ не сканала. Улетку структура прайшла праз паласу ўнутраных канфліктаў. Нават яе былы заснавальнік Бернд Луке паклаў партбілет на стол, каб заснаваць новы праект. Адначасова адварнуліся ад партыі і былыя спонсары.

Аднак бліжэй да з'езда канцэпцыя змянілася. Працяглы крызіс з імігрантамі ўзмацніў правыя настроі ў нямецкім грамадстве, выклікаў сумневы ў праекце адзінай Еўропы, які не здольны гарантаваць бяспекі на знешніх межах. Бенефіцыярам трэнду стала «Альтэрнатыва для Германіі» — найбольш раскручаная ў мясцовай прэсе партыя еўраскептыкаў.

Прычым рэйтынг AfD не проста ўзніўся, а ўзніўся на парадок — згодна з сацыялагічнымі даследаваннямі, сёння партыю Фраўке Петры гатовы падтрымаць на выбарах кожны дзясяты выбаршчык у ФРГ. У трох землях ФРГ «Альтэрнатыва для Германіі» — другая па папулярнасці партыя. На хвалі росту рэйтыngu партыя нават абвясціла вулічную кампанію «Восеньскі наступ». Адным словам, мерапрыемства ў Гановеры са з'езду няўдачна ператварылася ў з'езд пераможцаў.

Не дзіўна, што атмасфера ў зале з'езду была вельмі наэлектрызаваная, а сярод дэлегатаў

панаваў самы баявы настрой. Пра гэта сведчыць радыкальны змест фінальных рэзалюцый. Дастаткова сказаць, што партыя выступае за дэпартацыю з краіны ўсіх імігрантаў, якія прыбылі сюды ў час міграцыйнага крызісу. Іх прапануецца адправіць у тыя краіны, праз якія яны трапілі ў Германію. Таксама дэкларуецца ідэя ўвогуле прыбраць з нямецкіх законаў права інашаземцаў прасіць прытулак у Германіі.

У глабальным вымярэнні расэнне праблемы бежанцаў бачыцца альтэрнатывышчыкам праз узмацненне ролі Масквы ў сярыйскім супрацьстаянні. Маўляў, толькі Расія, абавіраючыся на саюзна рэжым Асада, здольная хутка лакалізаваць мясцовых ісламістаў і закончыць вайну, якая прымушае сярыйцаў бегчы ў накірунку Еўропы. Роля Германіі ў такім сцэнары заключаецца ў тым, каб дабівацца зняцця санкцый з Крэмля для ўзмацнення яго мілітарнага патэнцыялу.

На дэсерт дэлегаты з'езду яшчэ раз паабяцалі выбаршчыкам вярнуць нямецкую марку, абараніць «нямецкую нацыянальную ідэнтычнасць», паставіць памежнікаў уздоўж кардонаў ФРГ, увесці для балканскіх краін візавы рэжым і, нарэшце, не дапусціць эрозіі сямейных каштоўнасцяў. Рэалізацыя агучаных у Гановеры абяцанняў намечана на 2017 год, калі «Альтэрнатыва для Германіі» плануе стаць сябрам урадавай кааліцыі. Праўда, для гэтага, па словах старшыні, партыя павінна прадэманстраваць добры вынік на выбарах у зямельныя парламенты ў наступным годзе і выйсці на парламенцкія выбары праз два гады, маючы падтрымку мінімум 20 працэнтаў электарату.

Наколькі рэалістычная перспектыва прыходу «Альтэрнатывы для Германіі» да ўлады? Калі цвяроза паглядзець на сітуацыю, то не надта. Пакуль у грамадстве захаваліся сфар-

маваны падчас пасляваеннай кампаніі па дэнацыфікацыі моцныя забабоны супраць усялякага праекту, які ў партыйным спектры знаходзіцца правей за кансерватараў. Пра гэта сведчыць, напрыклад, спонтанная рэакцыя ўладальнікаў гановерскіх гатэляў, якія адмаўляліся сяліць у сябе альтэрнатывышчыкаў, каб не губляць рэпутацыю.

Акрамя таго ніводная партыя пакуль не гатовыя ісці ў кааліцыю да AfD. Кіраўніцтву ўрадавых кансерватараў у прынцыпе пакуль удаецца ўтрымаць мясцовы актыў ад кантактаў з партыяй Фраўке Петры. Нарэшце, «Альтэрнатыва для Германіі» разглядаецца часткай эліты як выклік інстытутам нямецкай дэмакратыі. Дырэктар МУС у зямлі Цюрынгія ўвогуле не выключае, што яго ведамства пачне сачыць за сябрамі «Альтэрнатывы для Германіі» як за патэнцыйнымі экстрэмістамі.

Аднак большасць лічыць, што можна абысціся без паліцэйскіх мераў. Каб выклікаць у грамадстве сумнеў адносна «Альтэрнатывы для Германіі», дастаткова давесці папулісцкую прыроду яе маніфестаў. Напрыклад, ідэя адправіць усіх эмігрантаў з ФРГ у адну з балканскіх краін ЕС, праз якія яны трапілі ў Еўрасаюз, супярэчыць цэламу шэрагу міжнародных канвенцый, не кажучы пра тэхнічную складанасць аперацыі.

З іншага боку большасць аналітыкаў прызнаюць, што імунітэт супраць правага папулізму сярод звычайных бюргераў паслаблены з-за няздольнасці ўраду хутка вырашыць праблему імігрантаў і даць адказ на выклік ісламскага тэрызму. Адною тэмы імігрантаў дастаткова, каб адносна вялікая частка немцаў эмацыянальна, па пратэстных матывах галасавала за «Альтэрнатыву для Германіі». Пра эмацыйны складнік у поспеху AfD сведчыць і растучая колькасць гвалту на вулічных акцыях, арганізаваных партыяй.

ПАЛІТЫКІ ТЫДНЯ

Яўген Шаўчук

Прэзідэнт Прыднястроўскай Малдаўскай Рэспублікі (ПМР) паспрабаваў арганізаваць Майдан пасля таго, як былі агучаныя вынікі выбараў у Вярхоўны Савет рэспублікі. Паводле іх, партыя Шаўчука прайграла партыі «Абнаўленне», за якой стаіць эканамічная групоўка «Шэрыф». У адказ прыхільнікі ўлады заклікалі да вулічных акцый супраць фальсіфікацыі галасавання. 2 снежня прыкладна 400 чалавек сапраўды сабраліся ў цэнтры Ціраспаля. Аднак далей пачалося нешта дзіўнае. Хутка маніфестанты, большасць з якіх складалі прыгнанныя бюджэтнікі, разышліся. У дадатак на арганізатараў акцыі распачалі адміністрацыйную справу. Хуткі фінал прыднястроўскага Майдану звязваюць з тэлефанаваннем з Масквы, якая па сутнасці — куратар мясцовага рэжыму. Відавочна, у Крэмлі не зацікаўленыя ў дэстабілізацыі сітуацыі ў рэгіёне, які акрамя ўсяго з'яўляецца важным фактарам ціску на Кіеў. Усё ідзе да таго, што Шаўчук будзе вымушаны падзяліцца ўладай. Іншымі словамі, прадстаўнік партыі «Абнаўленне» атрымае пасаду прэміера (хоць яго кандыдатуру ўносіць прэзідэнт), Кабмін сканцэнтруе частку ўладных паўнамоцтваў на сабе, а Шаўчуку дазволіць быць прэзідэнтам да канца тэрміну. Такі кансенсус, праўда, не значыць вырашэнне глабальнай задачы — як ПМР будзе выжываць ва ўмовах фактычнай эканамічнай блокады — вынік таго, што Малдова і Украіна ўваходзяць у зону вольнага гандлю з ЕС. Калі на працягу 5–7 гадоў у Маскве не вынайдуць формулы, як жыць далей, праект ПМР чакае калапс.

Эдуард Хельвіг

Румынская служба інфармацыі (спецслужба), старшыней якой з'яўляецца Хельвіг, апублікавала сенсацыйную заяву, у якой праінфармавала грамадскасць пра арышт групы венгерскіх тэрарыстаў — «Моладзевага руху 64-й акругі». Сябры

руху, быццам, планавалі тэракт падчас камерцыйнай выставы, запланаванай у Бухарэсце. Калі верыць дырэктару SRI, падчас арышту ў падазраваных была знойдзена бомба і 250 кілаграмаў выбуховых рэчываў. Румынскія чэкісты таксама лічаць, што арганізатары тэракту нейкім чынам звязаныя з венгерскай партыяй «Jobbik». Менавіта «Jobbik», быццам, дапамог яшчэ ў 2001 годзе стварыць сетку радыкалаў, якія, праўда, адразу трапілі ў фокус увагі SRI. Хельвіг лічыць, што каталізатарам для падрыхтоўкі тэракту сталі падзеі ў Парыжы, якія кепска дэпывалі на псіхіку венгерскага насельніцтва, што жыве ў Трансільваніі (румынскі рэгіён, дзе шмат этнічных венграў). Пакуль што румынская грамадскасць адкрыта смяецца з камюніке Румынскай службы інфармацыі. Шмат каму кідаюцца ў вочы недарэчнасці версіі SRI. Напрыклад, чаму венгры-тэрарысты не былі арыштаваныя адразу пасля таго, як у 2001 годзе пачалі сваю канспіратыўную дзейнасць у Румыніі? У любым выпадку, гэта справа не палепшыць стан венгерска-румынскіх адносін.

Рычард Петру

Паводле апошніх сацыялагічных апытанняў, у выпадку правядзення заўтра выбараў у Польшчы за «Грамадзянскую платформу» (PO) прагаласавалі 16 працэнтаў палякаў, а за партыю «Nowoczesna», лідарам якой з'яўляецца эканаміст Петру — каля 17 працэнтаў. Такім чынам, «Nowoczesna» паступова становіцца вядучай партыяй польскай апазіцыі, што дастаткова незвычайна для фармацыі, якая была фармальна заснаваная толькі 31 мая гэтага года. З улікам таго, што «Nowoczesna» і «Грамадзянская платформа» адносяць сябе да партый ліберальнага накірунку, відавочна, што рост прыхільнікаў Рычарда Петру адбываецца за кошт былога электарату PO. Аднак змест праграм гэтых партый усё ж адрозніваюцца. Так, у праграме PO значна больш месца адводзіцца міжнароднай праблематыцы, у той час як «Nowoczesna» арыентаваная перш за ўсё на пошук вырашэння ўнутраных эканамічных пытанняў. Праўда, Рычард Петру, як і кіраўніцтва «Грамадзянскай платформы», стаіць на пазіцыях падтрымкі працэсу еўраінтэграцыі. Застаецца дадаць, што лідарам рэйтынгаў сацыялагічных апытанняў па-ранейшаму застаецца ўрадавая кансерватыўная партыя «Права і Справядліва» (PiS), якая карыстаецца падтрымкай 42 працэнтаў палякаў.

Фота www.cicero.de

Пясняр чыстае Красы на паштоўках

Сяргей ЧЫГРЫН

З нагоды чарговага дня нараджэння Максіма Багдановіча, якое будзе адзначацца 9 снежня, хацеў бы ўгадаць пра паштоўкі ў яго гонар. Было іх, дарэчы, не так і шмат, але некаторыя вартыя, каб пра іх угадалі.

Першыя паштоўкі ў гонар беларускіх літаратараў з'явіліся ў 1906 годзе. Іх выпускала беларуская выдавецкая суполка ў Санкт-Пецярбургу «Загляне сонца і ў наша ваконца». На паштоўках былі партрэты Вінцэнта Дуніна-Марцінкевіча, Францішка Багушэвіча і Янкі Лучыны.

А вось класік беларускай літаратуры, пясняр Чыстае Красы Максім Багдановіч (1891–1917) на паштоўках з'явіўся толькі пасля Другой сусветнай вайны. У 1958, 1963 і ў 1973 гадах у беларускіх дзяржаўных выдавецтвах выдаваліся падборкі паштовак з партрэтамі многіх беларускіх пісьменнікаў. Сярод іх быў і партрэт Максіма Багдановіча. А ў 1978 годзе маскоўскае выдавецтва «Советский художник» партрэт Максіма Багдановіча беларускага мастака Монаса Манасона (1917–1980) рэпрадукавала на паштоўцы.

Арыгінальная паштоўка, прысвечаная Максіму Багдановічу, з'явілася на накладам 10 000 асобнікаў у 1981 годзе ў мінскім выдавецтве «Беларусь». Над паштоўкай працавалі вядомыя майстры — графік Пятро Драчоў (1937–2005) і фатограф Валянцін Ждановіч (1937–1992), якія па архіўных матэрыялах даследчыцы творчасці Максіма Багдановіча Ніны Ватацы (1908–1997) аднавілі партрэт паэта і перанеслі яго на паштоўку.

Дарэчы, Ніна Барысаўна Ватацы ўсё жыццё займалася багдановічазнаўствам. Яна адшукала і апублікавала невядомыя тэксты, аўтографы і фотаздымкі Максіма Багдановіча, склала літаратурны альбом пра яго жыццё і творчасць (сумесна з Алегам Лойкам, 1968) і зборнік успамінаў і біяграфічных матэрыялаў «Шлях паэта» (1975), бібліяграфічны паказальнік твораў, аўтографу і крытычнай літаратуры «Максім Багдановіч» (1977).

Ніна Ватацы адсачыла гісторыю партрэта Максіма Багдановіча. На паштоўцы — той партрэт, які ўпершыню з'явіўся ў другім выданні зборніка «Вянок» (Вільня, 1927). Гэта фрагмент з групавога здымка 1915 года супрацоўнікаў яраслаўскай газеты «Голос», дзе працаваў паэт.

Некалькі паштовак з выявамі класіка беларускай літаратуры пабачылі свет да 100-годдзя

*І ціха думаў я: быць можа,
Любоў, палішы у трунах,
Пераматла і смерці жаж!*

МАРЫЯ БАГДАНОВІЧ
1869—1896

Максіма Багдановіча. Былое Міністэрства сувязі СССР у 1991 годзе ў Маскве выпусціла 100-тысячным накладам паштоўку, на якой адлюстраваны партрэт Максіма Багдановіча, чарнільніца з пяром, кнігі ў левым куточку паштоўкі і тэкст зверху: «100 гадоў з дня нараджэння», а ўнізе пад партрэтам напісана: «Беларускі паэт Максім Багдановіч 1891–1917». Аўтарам паштоўкі з'яўляецца мастачка Яўгенія Галубятніцава.

Арыгінальная паштоўка да 100-годдзя Максіма Багдановіча выйшла з друку ў Нью-Ёрку. Паштоўку выпусціў Беларускі інстытут навукі і мастацтва, аўтарам яе з'яўляецца мастачка Ірэна Рагалевіч-Дудко. Паштоўка выйшла на беларускай і англійскай мове. Вершаваныя радкі з беларускай мовы на англійскую пераклала вядомая англійская перакладчыца, журналістка і гісторык Вера Рыч (1936–2009). На паштоўцы намалюваны партрэт Максіма Багдановіча, Пагоня і напісаны радкі з верша «Пагоня» паэта на беларускай і англійскай мовах: «Біце ў сэрцы іх — біце мячамі! Не давайце чужынцамі быць!» (Strike them, strike to the heart with swords brandished, Let them not into foreigners turn!).

Адзначыла 100-годдзе класіка і мінскае выдавецтва «Беларусь». Яно ў 1991 годзе таксама выпусціла паштоўку, прысвечаную Максіму Багдановічу ў афармленні Міхала Бараньні. На адным баку паштоўкі — малады і прыгожы Максім, а на адваротным баку надрукаваны яго верш «Пагоня».

Шмат зрабіла для ўшанавання памяці Максіма Багдановіча гродзенская паэтка і публіцыстка Данута Бічэль. Дзякуючы яе руплівасці ў 1986 годзе ў Гродна быў адкрыты музей паэта, і спадарыня Данута да 1998 года яго ўзначальвала. Гэта дзякуючы Дануце Бічэль у гродзенскім музеі Максіма Багдановіча ад-

У 1994 годзе быў створаны філіял музея Максіма Багдановіча «Фальварак Ракуцёўшчына»

бываліся шматлікія вечары, сустрэчы, прэзентацыі. Музей выдаваў буклеты, кнігі, запрашэнні і, вядома ж, паштоўкі. У 1996 годзе ў гродзенскай друкарні накладам 500 асобнікаў была выпушчана паштоўка, прысвечаная маці Максіма Багдановіча Марыі Багдановіч (1869–1896). На адным баку паштоўкі змешчаны партрэт маладой і прыгожай Марыі Багдановіч і радкі з верша Максіма: «І ціха думаў я: быць можа, любоў, палішы у трунах, пераматла і смерці жаж!». А на адваротным баку паштоўкі надрукаваны верш паэта «Раманс»:

*Не знайсці мне спакою
Ні цёмнай ночай, ні днём,
Бо любоў мяне мучыць і паліць
Пякельным агнём.
Але ведама: каб апаліўшыся,
Боль залушыць, —
Трэба толькі да раны
Халоднай зямлі прылажыць.
Пэўна прыйдзеца мне
Пахавацца ў сырую зямлю,
Каб суцішыць мучэнні
І тую забіць, што люблю.*

У 1997 годзе гродзенскі музей Максіма Багдановіча выдае яшчэ адну паштоўку, на гэты раз з партрэтам Максіма Багдановіча. Наклад паштоўкі быў 400 асобнікаў.

Грамадска-культурны дзеяч, навуковец, калекцыянер Анатоль Белы (1939–2011) заснаваў у 1990 годзе і адкрыў у 1999 годзе на ўласнай сядзібе ў горадзе Старыя Дарогі прыватны

мастацкі музей. У музеі да сённяшніх дзён экспануецца каля 1700 твораў жывапісу, графікі, скульптуры, медальернага і дэкаратыўна-прыкладнага мастацтва Беларусі.

У экспазіцыі прадстаўлены партрэты князёў, палкаводцаў, культурна-асветніцкіх дзеячаў Беларусі, батальныя карціны, краявіды, помнікі дойлідства, гарады і замкі Беларусі, бюсты і медалі, зробленыя ў гонар знакамітых дзеячаў Бацькаўшчыны. Ёсць там і бюсты Максіма Багдановіча і яго бацькі Адама Багдановіча. Анатоль Белы пры жыцці выдаў серыю паштовак, на якіх адлюстраваны вялікія беларусы XX стагоддзя. Адна з паштовак прысвечана Адаму і Максіму Багдановічам: на адным баку — бюсты Максіма і Адама Багдановічаў, на адваротным — верш Яўгена Гучка «Парыж — Старыя Дарогі» з радкамі: «Адам і Максім Багдановічы паўсталі таксама ў метале надоечы...».

Маладзечанская цэнтральная раённая бібліятэка імя Максіма Багдановіча да яго 115-годдзя выпусціла каляровую паштоўку, прысвечаную паэту і Ракуцёўшчыне. Летам на ўскраіне Ракуцёўшчыны ў 1911 годзе гасцяваў Максім. «Страніца лепшая ў штодзённіку жыцця!» — так назваў паэт гэты час. Там ён напісаў два цыклы вершаў — «Старая Беларусь» і «Места» (усяго 17 вершаў) і дзве паэмы — «У вёсцы» і «Вераніка».

Музеефікацыя ракуцёўшчынскіх месцаў пачалася ў 1970-х гадах. А ў 1977 годзе ў вёсцы Ракуцёўшчына на ўспамін аб знаходжанні там паэта пастаўлены два помнікі-валуны: адзін — як вечная свечка памяці, на другім выбітыя радкі з «Санета» Максіма Багдановіча. У 1981 годзе ў вёсцы каля помніка беларускімі літаратарамі пасаджаны мемурыяльны «Максімаў сад».

У 1994 годзе там быў створаны філіял музея Максіма Багдановіча «Фальварак Ракуцёўшчына», які ўключае сядзібу Лычкоўскіх (домік арандатара, фальварковая хата, гаспадарчыя пабудовы), тэрыторыю вакол сядзібы, Максімаву крыніцу. Штогод тут адбываецца свята паэзіі і песні «Ракуцёўскае лета», прысвечанае памяці Максіма Багдановіча.

Маладзечанскія краязнаўцы Міхась Казлоўскі і Барыс Брацун да 120-годдзя з дня нараджэння Максіма Багдановіча ў Маладзечне выпусцілі сваю чорна-белую паштоўку з партрэтам Максіма Багдановіча.

Вось такія паштоўкі ў гонар нашага выдатнага паэта выдаваліся на працягу апошніх дзесяцігоддзяў. Магчыма, штосьці аўтар артыкулу і прапусціў, пра штосьці не ведае, але ведаюць нашы чытачы. Калі ласка, дасылайце свае апаведы.

Ілюстрацыі з уласнай калекцыі Сяргея Чыгрына

